

Παλόμα Πεδρέρο: «Να βγάλουμε τους πρόσφυγες από τα γκέτο»

23 Ιανουαρίου 2018 · Ώρα δημοσίευσης: 4:56 μμ · Τελευταία τροποποίηση: 5:00 μμ

Ester Gombau

«Αυτό που με ενδιαφέρει περισσότερο είναι να βάζω στο στόμα των θυμάτων το πώς βλέπουν τον κόσμο», δηλώνει στη «Νέα Σελίδα» η Παλόμα Πεδρέρο, η Ισπανίδα ηθοποιός, σκηνοθέτις και θεατρική συγγραφέας, που βρέθηκε στην Αθήνα προσκεκλημένη των συντελεστών της παράστασης «Το κάλεσμα της Λορίν», η οποία βασίζεται στο ομώνυμο έργο της και ανεβαίνει για πρώτη φορά στην Ελλάδα, στο «A Small Argo Full of Art», στο Μεταξουργείο, έως τα τέλη Φεβρουαρίου, σε σκηνοθεσία Φένιας Αποστόλου. Ενα έργο στο οποίο τα πρόσωπα ζουν μέσα στην αβεβαιότητα και την αγωνία εξαιτίας των προκαθορισμένων «ρόλων» που υπηρετούν.

Η Ισπανίδα καλλιτέχνις και διανοούμενη μιλά για τη δημιουργία μιας μη κερδοσκοπικής οργάνωσης, όπου άστεγοι, πρόσφυγες και μετανάστες συμμετέχουν σε θεατρικές παραστάσεις και εργαστήρια, την ίδια ώρα που, όπως σχολιάζει, «η Ισπανία δεν έχει σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, καθώς δεν έχει δεχτεί τον αριθμό των προσφύγων που θα μπορούσε».

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΑΝΙΑ ΖΟΥΣΗ

zousimania@neaselida.news

Ποια είναι η λογοτεχνική σας καταγωγή;

Η βάση μου είναι οι κλασικοί Έλληνες, έχω επηρεαστεί πολύ από τον Αριστοτέλη, από τις μεγάλες ελληνικές τραγωδίες που έχω μελετήσει και γνωρίζω καλά. Βασικό σημείο αναφοράς μου είναι ο «Οιδίπους Τύραννος», γιατί το κεντρικό του ερώτημα είναι το ποιος είμαι, το οποίο θεωρώ ότι θέτει και το δικό μου έργο, «Το κάλεσμα της Λορίν». Είναι το ερώτημα του τραγικού ήρωα.

Ποια η αγωνία σας για τον κόσμο και το μέλλον του και πώς αυτή αποτυπώνεται στο έργο σας;

Είναι η αγωνία του κόσμου πριν από τον θάνατο, αυτή την έννοια έχει στα ισπανικά η λέξη αγωνία, αυτή με προβληματίζει πιο πολύ απ' όλα και εννοώ τον θάνατο του κόσμου. Πιστεύω ότι στην κοινωνία που φτιάξαμε, καταστρέφοντας τα πάντα, έχουμε πιάσει πάτο. Και αγωνιώ για το πώς θα μπορέσουμε να ξεκινήσουμε από ένα διαφορετικό σημείο και να φτιάξουμε κάτι άλλο. Γιατί αυτά που κυριαρχούν είναι η παράνοια, η τρέλα, η έλλειψη ενσυναίσθησης και αλληλεγγύης.

Ποιες θα λέγατε ότι είναι οι θεματικές των έργων σας;

Αυτό που με ενδιαφέρει περισσότερο είναι να βάζω στο στόμα των θυμάτων το πώς βλέπουν τον κόσμο. Είμαι το βλέμμα, η ματιά που έχουν οι περιθωριακοί άνθρωποι, οι άστεγοι, οι φτωχοί, οι τρανς. Με ενδιαφέρουν αυτοί που ο κόσμος αποφεύγει και θέλει να τους απομονώσει και να τους απομακρύνει. Το σύστημα στο οποίο ζούμε είναι πατριαρχικό και βασίζεται στη δύναμη, δημιουργεί ανισότητες, δικαιώματα για λίγους και προβλήματα για πολλούς κι αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να λειτουργήσει πια.

Υπήρξε κάτι συγκεκριμένο που σας κινητοποίησε για να γράψετε το «Το κάλεσμα της Λορίν»;

Τότε φοιτούσα στη δραματική σχολή κι αυτό που παρατηρούσα ήταν ότι επικρατούσαν οι κλασικοί ρόλοι του άνδρα και της γυναίκας, που, ωστόσο, δεν λειτουργούσαν. Εβλεπα τις σχέσεις μεταξύ ομοφυλόφιλων ανθρώπων, που περνούσαν καλά. Όλα αυτά με έκαναν να σκεφτώ τα στερεότυπα με τις συγκεκριμένες συμπεριφορές ανδρών και γυναικών. Παρατηρούσα ότι δεν λειτουργούσε το παραδοσιακό μοντέλο. Στο έργο θέτω ουσιαστικά αυτή την ερώτηση: Γιατί ο ένας να κυριαρχεί πάνω στον άλλο και να μην υπάρχουν σχέσεις εντελώς ανοιχτές, με ελευθερία μεταξύ των συντρόφων και χωρίς καταπίεση;

Υπήρξαν αντιδράσεις;

Όταν πρωτοανέβηκε το έργο, η κριτική υπήρξε πολύ αρνητική. Αυτό κατά έναν μεγάλο βαθμό έχει να κάνει με το ότι οι κριτικοί ήταν άνδρες και κυρίως σε μεγάλη ηλικία. Το έργο δεν θέτει όμως ερωτήματα μόνο για τη σεξουαλική ταυτότητα, αλλά γενικά για την ταυτότητα του ατόμου. Παράλληλα, υπήρχαν άνθρωποι που ήταν ριζοσπαστικά υπέρ του έργου, το οποίο έφτασε από ένα απλό θέαμα να εξελιχθεί σε γεγονός.

Τι σας απασχολεί αυτή τη στιγμή;

Προ δεκαετίας ίδρυσα μια μη κερδοσκοπική οργάνωση με την ονομασία «Αυτοί που έχουν πέσει από τον ουρανό» και ασχολήθηκα με τους άστεγους. Δημιούργησα εργαστήρια δραματικής τέχνης και έγγραφα έργα που παρουσίαζα μαζί τους, χρησιμοποιώντας και επαγγελματίες ηθοποιούς. Παράλληλα με τους άστεγους συμμετείχαν άνθρωποι που είχαν ζητήσει καταφύγιο ή άσυλο, πρόσφυγες, μετανάστες κ.λπ. Αυτή την περίοδο ετοιμάζω μια παράσταση όπου θα

πρωταγωνιστήσουν δεκατέσσερις πρόσφυγες και μετανάστες και επτά επαγγελματίες ηθοποιοί και θα ανέβει στις 23 Μαρτίου σε ένα φεστιβάλ στη Μαδρίτη.

Ποια είναι η κατάσταση σε σχέση με τους μετανάστες στην Ισπανία;

Η Ισπανία δεν έχει σταθεί στο ύψος των περιστάσεων. Δεν έχει ικανοποιήσει όλα τα αιτήματα ασύλου που θα μπορούσε. Δεν έχει δεχτεί τον αριθμό προσφύγων που θα μπορούσε. Είναι κάτι που με θλίβει, γιατί πιστεύω ότι δεν θα πρέπει να κοιτάμε μονίμως τα σύνορα, αλλά να βοηθάμε τους ανθρώπους που έρχονται από εμπόλεμες ζώνες. Δεν είμαι πολιτικός και ό,τι μπορώ το κάνω στο θέατρο και μέσα από αυτό. Θέλω να δώσω τη δυνατότητα στους ανθρώπους που έρχονται από εκεί να μάθουν τη γλώσσα, να ασχοληθούν με αυτό που τους αρέσει, να μπορέσουν να ενσωματωθούν στην κοινωνία, να μην ενταχθούν σε ένα γκέτο. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να ζουν κυνηγημένοι και να δουλεύουν -όσοι καταφέρουν- ως καθαριστές ή οικοδόμοι, αλλά να ασχοληθούν με την τέχνη και αυτοί που έχουν πράγματι ταλέντο να μπορέσουν να το εκφράσουν παρά τις δυσκολίες.

Υπάρχουν τέτοιου είδους πρωτοβουλίες;

Υπάρχουν, αλλά δεν είναι πολλές. Είναι ένα κίνημα που τώρα αρχίζει να γεννιέται στην Ισπανία. Η συνειδητοποίηση ότι θα πρέπει να αγωνιστούμε όλοι για την ενσωμάτωση αυτών των ανθρώπων, για την αλλαγή της κοινωνίας, ώστε να μπορέσει να τους αποδεχτεί.

Η οργάνωσή μου έχει αρχίσει να μεταφέρεται και σε άλλες πόλεις και είναι σημαντικό να καταλάβει ο κόσμος ότι εμείς οι καλλιτέχνες δεν υπάρχουμε για να ικανοποιούμε τον ναρκισσισμό μας. Αυτό δεν είναι παρά μια εφηβική αφέλεια. Μεγαλώνοντας καταλαβαίνεις ότι αν αυτό συνεχίζεται, αποτελεί νεύρωση.

Το ισπανικό κράτος προσφέρει μαθήματα γλώσσας και μαγειρικής, ενώ παρέχει και περίθαλψη για ένα χρονικό διάστημα. Αυτό είναι ανεπαρκές. Το κράτος θα πρέπει να κάνει πολύ περισσότερα και να δίνει μεγαλύτερες ευκαιρίες. Να επικυρώνει πτυχία, να αναγνωρίζει βιογραφικά και να βοηθά στην επιλογή τομέα εργασίας. Είναι δύσκολο και επιπλέον, λόγω της αυξημένης ανεργίας στη χώρα, βλέπουμε κοινωνική αντίδραση και μικρή παραδοχή του προβλήματος.

Δημοσιεύθηκε στο ένθετο «Τέχνη» της «Νέας Σελίδας» στο φύλλο 33 την Κυριακή 21 Ιανουαρίου 2018.

userbackup1